

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

«ΤΟ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟ»

Ἡ περίοδος τοῦ Πεντηκοσταρίου, πού ξεκινάει ἀπό τήν Κυριακή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί ὁλοκληρώνεται μέ τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων (τήν ἐπομένη Κυριακή τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς), ἐπιδιώκει, ὅπως καί ἡ προηγηθεῖσα ἑορταστική περίοδος τοῦ Τριωδίου, νά φέρει ἐνώπιόν μας μερικά ἀπό τά βασικά γεγονότα τῆς θείας Οἰκονομίας, μερικούς ἀπό τούς βασικούς σταθμούς τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ Κυρίου καί νά μᾶς προσκαλέσει νά τά οικειοποιηθοῦμε, νά τά προσεγγίσουμε ἐμπειρικά μέ στόχο τή σωτηρία μας.

Γιά τήν προηγούμενη περίοδο ἡ ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως, τό Πάσχα, εἶναι ἡ τελική στόχευση, ἡ ἀποκορύφωση αὐτῆς τῆς ἑορταστικῆς περιόδου. Ἐνῶ γιά τό Πεντηκοστάριο, ἡ ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως, τό Πάσχα εἶναι ἡ ἀφετηρία. Φαίνεται ὅτι ὅλα τά ἑορταστικά γεγονότα πού ἀκολουθοῦν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου νοσηματοδοτοῦνται ἀπό αὐτήν, ἐπιβεβαιώνουν τό ἀληθές τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου· ἔρχονται, τελικά, ὡς συνέπειες τοῦ κεφαλαιώδους σημασίας γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως.

Παρατηροῦμε ὅτι καί τό Πεντηκοστάριο ἔχει διατεταγμένες Κυριακές στή σειρά πού παίρνουν τήν ὀνομασία τους ἀπό τήν ἀναγινωσκόμενη κάθε φορά εὐαγγελική διήγηση τῆς Κυριακῆς, ὅπως: τοῦ Θωμᾶ, τῶν Μυροφόρων, τοῦ Παραλύτου, τῆς Σαμαρείτιδος, τοῦ Τυφλοῦ. Οἱ δύο Κυριακές, τοῦ Θωμᾶ καί τῶν Μυρο-

φόρων, κινουῦνται γύρω ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Παρουσιάζονται, δηλαδή, ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς καί οἱ Μυροφόρες γυναῖκες ὡς μέτοχοι τοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως καί κατόπιν ὡς διαπρύσιοι κήρυκες «ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος». Ἡ ἐμπειρία τους, δηλαδή, γίνεται κήρυγμα, ὁμολογία, διδαχή πρὸς ὅλους μας.

Στίς ἐπόμενες Κυριακές, δηλαδή τοῦ Παραλύτου, τῆς Σαμαρειτίδος καί τοῦ Τυφλοῦ, παρατηροῦμε ὅτι ὁ Κύριος μέ τόν λόγο Του, ἔχοντας ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω στόν ἄνθρωπο καί γενικά τά ἀνθρώπινα, θεραπεύει τόν Παράλυτο καί τόν Τυφλό ἀπό τήν ἐμφανῆ σωματική ἀσθένεια ἀλλά καί ἀπό τήν ἀποκαλυφθεῖσα ψυχική ἀσθένεια, ἐνῶ ὁδηγεῖ καί τή Σαμαρειτίδα ἀπό τήν ψυχική παραλυσία, στήν ὁποία ὁδηγήθηκε ἀπό τήν ἁμαρτία, στήν ἀληθινή ὁδό θεογνωσίας, πού εἶναι ἡ «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» προσκύνηση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀπόλυτος καί μοναδικός θεραπευτής, ὁ ὁποῖος εἶναι ἱκανός μαζί μέ τή σωματική ὑγεία νά χαρίσει καί τήν πνευματική ὑγεία. Ὁ στόχος τῶν ὡς ἄνω εὐαγγελικῶν περικοπῶν εἶναι ἐμφανής: ἐπιδιώκεται νά βιωθεῖ ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ὁ μοναδικός καί ἀληθινός σωτήρας καί λυτρωτής τοῦ ἀνθρώπου, ἀφοῦ εἶναι Αὐτός πού ἀνέστησε τόν ἴδιο τόν Ἐαυτό Του καί χάρισε σέ ὅλους μας τή δυνατότητα νά ἀναστηθοῦμε ἀπό τώρα, ὡς πρὸς τά πάθη μας, καί αἰώνια μέ τήν κοινή ἀνάσταση, πού ἀναμένουμε μετά τό θάνατό μας.

Ἀνάμεσα στήν ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί τήν ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς παρεμβάλλονται ὀρισμένες σημαντικές ἑορτές, ὅπως:

➤ α) Ἡ ἑορτή τῆς **Μεσοπεντηκοστῆς**, ὅπου τονίζεται ιδιαίτερα ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μοναδικός διδάσκαλος καί ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ σωτήρια πνευματική τροφή μας, ἡ ὁποία μᾶς

ὁδηγεῖ στήν ἀληθινή θεογνωσία καί στήν ἐνάρετη καί θεοπρεπή ζωή.

➤ β) Ἡ ἑορτή τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα, πού εἶναι μία ἀκόμη προσπάθεια τονισμοῦ τοῦ θεολογικοῦ καί πνευματικοῦ νοήματος τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. Καί τοῦτο, γιατί σύμφωνα μέ τόν πάγιο ἑορταστικό κανόνα ἡ ἀπόδοση μιᾶς ἑορτῆς ἔρχεται νά «ἐπαναλάβει» τρόπον τινά τήν ἑορτή, νά τονίσει ἀκόμη περισσότερο τό νόημά της, προκειμένου νά μή λησμονηθεῖ ἀπό τήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί ἀμέλεια.

➤ γ) Ἡ ἑορτή τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, πού εἶναι ἡ ἔνδοξη ἐν σαρκί ἄνοδος τοῦ Κυρίου στό θρόνο τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, στά δεξιά τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νά ἐπανεέλθει ἐν δόξῃ ὁ Κύριος κατά τή Δευτέρα Παρουσία Του, ὅταν θά γίνει καί ἡ κρίση ζώντων καί νεκρῶν. Εἶναι δέ ἡ Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ταυτόχρονα, καί ὁ πρόδρομος, ἡ προετοιμασία τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, γιατί τήν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου ἀκολουθεῖ ἡ ἀποστολή τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ὁ δεύτερος σημαντικός πόλος αὐτῆς τῆς ἑορταστικῆς περιόδου, ἀφοῦ μέ τήν ἔλευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὀλοκληρῶνεται τό ἔργο τοῦ Κυρίου. Ὁ Παράκλητος, τό Πανάγιο Πνεῦμα, σύμφωνα μέ τή διαβεβαίωση τοῦ Κυρίου «μας ὁδηγεῖ εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν».

Ἐδῶ δέν πρόκειται γιά μία γνωστική διαδικασία, ἀλλά γιά μία ἐμπειρική, βιωματική διαδικασία.

Δηλαδή, μέ τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στήν Ἐκκλησία καί τήν «σκήνωσή» Του μέσα μας («ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἡμῖν») καθίσταται δυνατή ἀνά πᾶσα στιγμή ἡ κοινωνία μέ τό Χριστό. Οἱ ἄνθρωποι μέ τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μποροῦν νά ἔχουν τό Χριστό μέσα στήν καρδιά τους. Ἀπό ἐδῶ καί πέρα δέ γίνεται λόγος γιά κάποιες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀλλά γιά κοινωνία μαζί Του, γιά ἔνωσή μας μαζί Του, γιά θέωση τῆς δικῆς μας εὐτελοῦς ἀνθρώπινης φύσης.

Ἡ δεύτερη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀφιερωμένη στήν Παναγία Τριάδα, στά τρία Τριαδικά Πρόσωπα μαζί, ὡς μοναδική πηγή τῆς σωτηρίας μας καί ὡς αἰτία τῆς ὑπαρξης καί τῆς βιοτῆς μας. Ὅπως στόν Τριαδικό Θεό ὀφείλει τήν ὑπαρξη ὀλόκληρη ἡ Δημιουργία, ἔτσι καί ἡ ἀναδημιουργία πού ἔγινε μέ τή βούληση τοῦ Πατέρα, τήν ὑλοποίηση τοῦ Υἱοῦ καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι γιά μᾶς τό σπουδαιότερο γεγονός τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτό, τό νά ἀπευθύνουμε ὕμνους δοξολογίας στόν Τριαδικό Θεό εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἔκφραση εὐγνωμοσύνης, ἀλλά διακήρυξη ὅτι ὑπάρχουμε, πορευόμαστε καί ἀναμένουμε τή σωτηρία μας κάτω ἀπό τή σκέπη καί τήν προστασία τοῦ Τριαδικοῦ μας Θεοῦ. Ἐξάλλου, ἀναφέρουμε στίς προσευχές μας: «Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς. Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τάς ἀνομίας ἡμῖν. Ἄγιε, ἐπίσκεψαι τάς ἀσθενείας ἡμῶν ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου».

Τήν ἐπόμενη Κυριακή, τῶν Ἁγίων Πάντων, ἐορτάζουμε ὅλους τούς ἀπ' αἰῶνος ἁγίους μαζί, καθόσον οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι καρπός τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι αὐτοί πού πῆραν στά σοβαρά τή διδαχή τοῦ Χριστοῦ, τήρησαν τίς ἐντολές Του, ἔζησαν σέ πλήρη κοινωνία μαζί Του

ἀπό τώρα, ἀπό τήν ἐπίγεια ζωή, καί εἶναι δίπλα στό θρόνο τοῦ Θεοῦ ὡς τέκνα ἄξια τῆς βασιλείας Του.

Οἱ ἅγιοι ὅλα αὐτά τά πνευματικά βήματα αὐτῆς τῆς περιόδου, ἀλλά καί τῶν ἄλλων ἐορταστικῶν περιόδων καί μεμονωμένων ἐορτῶν, τά ἔκαναν προσωπικό τους βίωμα. Ἀξιοποίησαν στό ἔπακρο ὅλη τήν ἐκκλησιαστική θεραπευτική ἀγωγή καί ἔγιναν γιά μᾶς, ὄχι μόνο τά παραδείγματα γιά ὅλες τίς ἐποχές, ἀλλά καί οἱ πρόθυμοι συμπαραστάτες καί ἀρωγοί στόν καθημερινό πνευματικό μας ἀγῶνα. Εἶναι οἱ ἅγιοι τό δροσερό σύννεφο πού μᾶς σκεπάζει, ὥστε νά ἀντέξουμε τό πῦρ τῶν δοκιμασιῶν, τή φλόγα τῶν παθῶν, προκειμένου νά μπορέσουμε νά συνεχίσουμε τόν ἀγῶνα μας.

Ξεκινᾶμε, λοιπόν, μέ τό δεδομένο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, γινόμαστε συνοδοιπόροι Του στούς «Ἐμμαούς» τῆς ζωῆς μας, ἐνισχυόμαστε μέ τήν παντοδύναμη χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἔχουμε συντροφιά μας, ἐνισχυτές καί παρηγορητές τήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί ὅλους τούς ἁγίους. Μόνο τότε ἀξιοποιοῦμε τήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου καί εἴμαστε ἀληθινά μέσα στό πνεῦμα, τήν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου.

Πρωτοπρ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης

Σᾶς γνωρίζουμε ὅτι γιά πληροφορίες σχετικά μέ τήν ἐνορία μας καί κείμενα πνευματικῆς οἰκοδομῆς μπορεῖτε νά ἐπισκεφθεῖτε τήν ιστοσελίδα μας

www.agiamarinailision.gr.

«Ὁ Πνεῦμα Ἅγιο, πόσο Σέ ἀγαπᾶ ἡ ψυχὴ!»

Ἁγίου Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου*

«Καλότυχοι ἐμεῖς, οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, γιατί μᾶς ἀγαπᾶ πολύ ὁ Κύριος καί μᾶς δίνει τή χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα βλέπουμε τή δόξα τοῦ Κυρίου. Γιά νά φυλάμε ὅμως τή χάρη, ὀφείλουμε νά ἀγαπᾶμε τούς ἐχθρούς καί σ' ὅλες τίς στενοχώριες μας νά εὐχαριστοῦμε τόν Θεό...

... Ὁ ἄνθρωπος, πρῖν δεχθεῖ τή χάρη, ζεῖ καί νομίζει ὅτι ὅλα στήν ψυχὴ του πᾶνε καλά. Ὄταν ὅμως τόν ἐπισκεφθεῖ ἡ χάρη καί μείνει μέσα του, τότε βλέπει τελείως διαφορετικά τόν ἑαυτό του. Κι ὅταν μετά στερηθεῖ πάλι τή χάρη, τότε μόνο καταλαβαίνει σέ ποιά ἄθλια κατάσταση βρίσκεται.

Ὁ πετεινός τοῦ χωριοῦ ζεῖ σέ μία μικρὴ αὐλὴ καί εἶναι ἱκανοποιημένος μέ τή μοῖρα του. Ὁ ἀετός ὅμως πετᾶ ὡς τά σύννεφα, βλέπει ἀπό τά ὕψη τούς γαλάζιους ὀρίζοντες, γνωρίζει πολλούς τόπους, βλέπει δάση καί λειβάδια, ποταμούς καί ὄρη, θάλασσες καί πόλεις. Ἄν τώρα κόψουν τά φτερά τοῦ ἀετοῦ καί τόν βάλουν νά ζήσει μαζί μέ τόν πετεινό στή στενή αὐλὴ, δέ θά νοσταλγεῖ πολύ τό γαλανό οὐρανὸ καί τά ὕψη τῶν ἐρημικῶν βράχων;

Κάποτε ἓνα βασιλόπουλο ἔφυγε γιά κυνήγι μακριὰ ἀπό τ' ἀνάκτορα σέ ἓνα βαθύ δάσος κι ἐκεῖ χάθηκε μὴ μπορῶντας νά γυρίσει στό παλάτι. Χαμένο στό ἄγριο δάσος ποθοῦσε τόν στοργικό βασιλιά - πατέρα του, τὴν ἀγαπημένη βασίλισσα - μητέρα του, τούς ἀδελφούς καί τίς ἀδελφές του, καί ἔκλαιγε πικρά, νοσταλγῶντας τὴν προηγούμενη ζωὴ του στὰ ἀνάκτορα.

* Ἀπὸ τό βιβλίο: «Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης», Ἀρχιμ. Σωφρονίου, Ἱ. Μ. Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ Ἀγγλίας, 1990.

Ἔτσι, κι ἀκόμη περισσότερο, στενοχωριέται καί νοσταλγεῖ ἡ ψυχὴ, ὅταν χάσει τὴ χάρη.

Ὅταν οἱ ἀδελφοὶ του τὸν πουλοῦσαν γιὰ δοῦλο στοὺς Αἰγυπτίους καί θὰ ἔφευγε μακριά, σέ ξένη χώρα, ἔτσι ἔκλαιγε καί ὁ Πάγκαλος Ἰωσήφ γιὰ τὸν πατέρα του. Καί ὅταν εἶδε τὸν τάφο τῆς Ραχήλ, τῆς μητέρας του, ἔκλαιγε πικρά κι ἔλεγε: «Μάνα μου, βλέπεις πῶς μέ παίρνουν διὰ τῆς βίας δοῦλο σέ ξένη χώρα»;

Ἔτσι κι ἀκόμη περισσότερο ὑποφέρει καί πονεῖ ἡ ψυχὴ, πού ἔχασε τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί σέρνεται στή σκλαβιά τῶν κακῶν λογισμῶν.

Ὅποιος δέ γνωρίζει τὴ χάρη, δέν ἐπιζητεῖ αὐτήν. Οἱ ἄνθρωποι προσκολλήθηκαν στή γῆ καί πολλοὶ δέν ξέρουν πῶς τίποτε τὸ γήινο δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τὴ γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...

... Ὁ Κύριος ἀποσύρει τὴ χάρη Του ἀπὸ τὴν ψυχὴ καί ἔτσι μέ τὸ ἔλεος καί τὴ σοφία Του ὁδηγεῖ στὴν ταπείνωση τὴν ψυχὴ, γιὰ τὴν ὁποία ἄπλωσε μέ ἀγωνία τὰ χέρια Του στό Σταυρό. Περιμένει, ὅμως, νά δείξει ἡ ψυχὴ τὴν προαίρεσή της στὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἐχθρῶν· μόνη ὅμως ἡ ψυχὴ δέν ἔχει δυνάμεις γιὰ νά νικήσει. Γι' αὐτὸ ζητῶ μέ δάκρυα ἀπὸ τὸν Κύριο: «Κύριε, Σὺ βλέπεις πόσο ἀσθενής εἶναι ἡ ψυχὴ μου, ὅταν στερηθεῖ τὴ χάρη Σου. Σὺ, τὸ Φῶς καί ὁ Πατέρας μας, δῶσε μας τὸν ἅγιο φόβο Σου, γιὰ νά Σέ ἀγαποῦμε, ὅπως Σέ τρέμουν καί Σέ ἀγαποῦν τὰ Χερουβείμ».

Ὁ ἄνθρωπος ἀφ' ἑαυτοῦ του εἶναι ἀνίκανος νά τηρήσει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί γι' αὐτὸ ἐλέχθη: «Αἰτεῖτε καί δοθήσεται». Καί ἂν δέν παρακαλοῦμε, βασανίζουμε μόνοι μας τὸν ἑαυτό μας καί χάνουμε τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος. Καί ἡ ψυχὴ χωρὶς τῆ χάρη ταράζεται γιὰ πολ-
λά πράγματα, ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ νά ἔχει τῆ χάρη, πρέπει νά εἶναι ἐγκρατής σέ ὅλα ὁ
ἄνθρωπος: στίς κινήσεις, στήν ὁμιλία, στήν ὄραση, στούς
λογισμούς, στήν τροφή. Γιὰ κάθε εἶδους ἐγκράτεια βοηθάει
ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει ἡ Γραφή: «Οὐκ
ἐπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπί παντί ῥήματι
ἐκπορευομένω διά στόματος Θεοῦ».

Ὅποιος τηρεῖ ὅλες τίς ἐντολές, ἡ καρδιά του θά αἰσθά-
νεται πάντα τῆ χάρη, ἔστω καί λίγο. Ἡ χάρη ὅμως ἀφαι-
ρεῖται ἐξαιτίας τῆς ματαιοδοξίας, ἀκόμη κι ἐξαιτίας ἐνός
μόνο ὑπερήφανου λογισμοῦ. Μπορεῖ νά νηστεύει κανεῖς
πολύ, νά προσεύχεται πολύ, νά κάνει πολλά καλά· ἂν ὅ-
μως ὑπερηφανεύεται γι' αὐτά, τότε θά γίνει ὅμοιος μέ κύμ-
βαλο πού ἀλαλάζει, ἀλλά μέσα εἶναι κενό. Ἡ κενοδοξία
ἐρημώνει ἀπό τῆ χάρη τήν ψυχὴ καί χρειάζεται πολλή
πεῖρα καί μέγας ἀγώνας γιὰ νά νικήσεις αὐτό τό πάθος.

Ὁ πόλεμός μας εἶναι πολύμοχθος, εἶναι μεγάλη καί
ἀδιάλειπτη ἐπιστήμη. Αἰταιεῖται σοφία, μά καί ἀπλότητα.
Ἄν ἡ ψυχὴ ἀγαπήσει τήν ταπείνωση, διαλύονται ὅλες οἱ
παγίδες τῶν ἐχθρῶν καί ὅλα τά ὀ-
χυρά τους γκρεμίζονται. Ὁ πόλε-
μος εἶναι πεισματώδης, ἀλλά μόνο
γιὰ τούς ὑπερήφανους. Γιὰ τούς
ταπεινούς ὅμως εἶναι εὐκόλος, για-
τί αὐτοί ἔχουν ἀγαπήσει τόν Κύριο
καί Αὐτός τούς δίνει τό ἰσχυρό ὀ-
πλο Του, τῆ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύ-
ματος, πού τῆ φοβοῦνται οἱ ἐχθροί,
ἐπειδὴ τούς κατακαίει».

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἔκδοση Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Μάιος - Ἰούνιος 2014

• Ἀριθ. Φύλλου 192 • Ἔτος ΚΓ'

Υπεύθυνος Σύνταξης:

πρωτοπρ. Κων/νος Καραϊσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές